

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΟΛΟΚΑΥΤΩΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΩΝ ΤΗΣ
ΕΝ ΡΕΘΥΜΝΩ ΤΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1951

Θεοφιλέστατε, κ. Ὑπουργέ, κυρίαί και κύριοι,

Δέν θά σᾶς ἀπασχολήσω μέ τὰς λεπτομερείας τῆς μεγάλης κρητικῆς ἐπαναστάσεως τῶν ἐτῶν 1866—1869 και εἰδικῶς τῆς ὀλοκαυτώσεως τῆς μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου και τῶν ὑπερασπιστῶν της. Σᾶς εἶναι γνωσταί ἀπό τοὺς πατέρας και τοὺς πάππους σας, ἀλλὰ και θά μείνουν ζωντανά ἐν τῇ συνηδείσει παντὸς Κρητὸς μεταδιδόμεναι ἀπὸ τῆς μιᾶς γενεᾶς εἰς τὴν ἄλλην, διότι ἡ ἐπανάστασις τοῦ ἔτους 1866 δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ μακροχρονιωτέρα και ἡ αἵματηροτέρα τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Κρήτης ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ἀλλὰ και ἡ μᾶλλον εὐθαρσῆς και ἔντονος διαμαρτυρία λαοῦ ἀπομεμονωμένου ἐν νήσῳ και ἀγρύπνως ἐπιτηρουμένου ὑπὸ τῆς κυριάρχου Δυνάμεως ἐναντίον τῆς ἀπολεσθείσης πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας του, ἡ δὲ ὀλοκαύτωσις τῆς μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου και τῶν ὑπερασπιστῶν της, δυναμένη νὰ παραβληθῇ μόνον πρὸς τὸ ὑπερφυῆς δράμα τοῦ Μεσολογγίου, θά παραμείνη μοναδικὸν παράδειγμα αὐταπαρνήσεως και ἐθελοθυσίας, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς τὴν ἀνδρείαν και τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐλευθερίαν θά ἀπονέμεται ὁ δίκαιος ἔπαινος. Ἀπλῶς θά σᾶς ἐκθέσω ἐντὸς τῶν στενῶν ὀρίων τοῦ χρόνου, τὸν ὀποῖον ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου, τὸ διεθνὲς περιβάλλον, ἐντὸς τοῦ ὀποῖου ἐγεννήθη και ἐξειλίχθη ἡ ἐπανάστασις τοῦ ἔτους 1866 και τὴν πολιτείαν τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, διότι, ὡς δέν διαφεύγει τὴν προσοχήν σας, ἡ κρητικὴ ἐπανάστασις τοῦ ἔτους 1866 εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς διεθνοῦς καταστάσεως και ὑπὸ ταύτης ἐπηρεάζεται κατὰ τὰς ἐπὶ μέρους φάσεις τῆς ἐξελιξέως της, ἡ δὲ ἀξιοποίησις τοῦ ἀφθόνως χυθέντος αἵματος και τῶν ἀνυπολογίστων ζημιῶν εἰς ὕλικὰ ἀγαθὰ ὑπὸ τὴν εὐλογον και δικαιολογημένην ἀντίστασιν τῆς κυριάρχου Δυνάμεως ἐξηρτᾶτο κυρίως ἐκ τῶν διαθέσεων και τῶν συμφερόντων τῶν Μ. Δυνάμεων, αἵτινες εἶναι οἱ ὀυθμισταί—ἰδιοτελεῖς και ἄδικοι πολλάκις—τῆς τύχης τῶν μικρῶν λαῶν.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1866 ἡ διεθνὴς κατάστασις ἦτο ἀνώμαλος: Ἡ Πρωσσία, ἀφ' οὔ ἐξησφάλισε τὴν οὐδετερότητα τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν συνάντησιν τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ' και τοῦ Bismarck κατὰ Ὀκτώβριον 1865 εἰς τὴν κατὰ τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας και τῆς Ἰσπα-

νίας λουτρόπολιν Biarritz ἐπὶ τῇ ἀσαφεῖ καὶ ἀορίστῳ ὑποσχέσει τοῦ Bismarck «περὶ μεγαλειώδους συνεργασίας» τῶν δύο κρατῶν ἐν τῷ μέλλοντι, τὴν ὁποίαν ὁ Ναπολέων ὁ Γ' ἐξέλαβεν ὡς ὑπόσχεσιν περὶ ἐπεκτάσεως τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας πρὸς ἀνατολὰς καὶ τὴν συμμαχίαν τῆς Ἱταλίας κατ' Ἀπρίλιον 1866, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Αὐστρίας κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1866. Ὁ πόλεμος οὗτος εἶχε σκοπὸν διὰ μὲν τὴν Ἱταλίαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐνετικῶν ἐπαρχιῶν, αἵτινες διετέλουν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Αὐστρίας, διὰ δὲ τὴν Πρωσσίαν τὴν ἐδαφικὴν ἐπέκτασίν της εἰς βάρος δευτερευόντων γερμανικῶν κρατῶν, τὴν ἔκπτωσιν τῆς Αὐστρίας ἀπὸ τῆς προνομιούχου θέσεώς της ἐν τῇ ὀμοσπονδίᾳ τῶν γερμανικῶν κρατῶν καὶ τὴν ἀνοργάνωσιν αὐτῆς ἐπὶ νέων βάσεων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Πρωσσίας. Ἀμφότεροι οἱ σκοποὶ οὗτοι τοῦ πολέμου ἐπετεύχθησαν μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν μάχην παρὰ τὴν Sadova ἐν Königsgrätz τῆς Βοημίας διὰ τῆς προκαταρκτικῆς καὶ κατόπιν τῆς ὀριστικῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης τῆς Πράγας τῆς 23 Αὐγούστου 1866: Ἡ Αὐστρία συγκατετίθετο εἰς τὴν διάλυσιν τῆς ὀμοσπονδίας τῶν γερμανικῶν κρατῶν καὶ τὴν ἀνοργάνωσιν αὐτῆς ἐπὶ νέων βάσεων· εἰς τὴν Πρωσσίαν περιήρχοντο τὰ πρῶην δανικὰ δουκᾶτα τοῦ Schleswig καὶ τοῦ Holstein, ἐπὶ πλέον δὲ ἠϋξάνετο διὰ τῆς προσαρτήσεως ἐδαφῶν μὲ πληθυσμὸν ἐκ 4 ἑκατ. περίπου ἀνηκόντων εἰς τὰ γερμανικὰ κράτη, τὰ ὁποῖα εἶχον συμπράξει μετὰ τῆς Αὐστρίας κατὰ τὸν πόλεμον, τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀννοβέρου, τῆς ἐλευθέρας πόλεως Φραγκφούρτης κ.λ.π.· εἰς τὴν Ἱταλίαν ἀπεδίδοντο αἱ ἐνετικαὶ ἐπαρχίαι.

Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως ἐκ τοῦ αὐστροπρωσικοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπισφραγισάσης αὐτὸν συνθήκης τῆς εἰρήνης τῆς Πράγας ἐξεδηλώθησαν ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως κατὰ τέσσαρας κυρίως διευθύνσεις: α) Εἰς τὴν θέσιν τῆς διαλυθείσης ὀμοσπονδίας τῶν γερμανικῶν κρατῶν ἰδρύθη ἡ ὀμοσπονδία τῶν βορείων γερμανικῶν κρατῶν (Norddeutscher Bund) ὑπὸ τὴν κληρονομικὴν προεδρίαν τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας, τὰ δὲ κράτη τῆς νοτίου Γερμανίας ἠναγκάσθησαν νὰ συνάψουν μετ' αὐτῆς συνθήκας συμμαχίας ἐπιθετικοῦ καὶ ἀμυντικοῦ χαρακτῆρος. Ἐπὶ τούτοις ὀργανώθη ἐπὶ νέων βάσεων ἡ ὑφισταμένη τελωνιακὴ ἔνωσις (Zollverein) κατὰ τρόπον συνδέοντα στενώτερον πρὸς ἄλληλα τὰ γερμανικὰ κράτη. Οὕτω ἡ πολιτικὴ ἔνωσις τῆς Γερμανίας κατ' οὐσίαν εἶχε συντελεσθῆ, δὲν ὑπελείπετο παρὰ ἡ τυπικὴ μεταβολὴ αὐτῆς εἰς ἑνιαῖον ἔθνικόν ὀμοσπονδιακὸν κράτος, ἡ πρὸς τοῦτο δὲ εὐκαιρία παρεσχέθη ὀλίγα ἔτη ἀργότερον, κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ ἔτους 1870. β) Ἡ Αὐστρία ἀποκλεισθεῖσα ὀριστικῶς τῶν γερμανικῶν ὑποθέσεων ἐστράφη πρὸς ἀνατολὰς καὶ κατέστη ἔκτοτε Δύναμις

κατ' ἔξοχὴν βαλκανικὴ μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θέσεώς της μέχρι τῶν ἀκτῶν τοῦ αἰγαίου πελάγους ὑπὸ τὴν μορφὴν εἴτε τῆς κατακτήσεως, εἴτε τῆς οἰκονομικῆς ἐπιρροῆς. Μωσαϊκὸν ξένων ἔθνοτήτων μᾶλλον παρὰ κράτος ἔθνικὸν καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀποτελοῦσα προσβολὴν κατὰ τῆς ἀρχῆς τῶν ἔθνοτήτων, ἣτις ἀπαιτεῖ κρατικὴν ὑπόστασιν δι' ἕκαστον ἔθνος καὶ ἔθνικὴν βᾶσιν δι' ἕκαστον κράτος, ἠθέλησε διὰ τῆς πρὸς ἀνατολὰς ἐπεκτάσεως τῆς ἐπιρροῆς της νὰ διανοίξῃ εὐρὸν στάδιον εἰς τὴν οἰκονομικὴν δραστηριότητα τῶν πολυαρίθμων ξένων ὑπηκόων της, ἵνα ἐξουδετερώσῃ τὰς ἤδη ἐκδηλωθείσας κεντρόφυγας τάσεις αὐτῶν. γ) Ἄνήσυχος ἡ Τουρκία ἐκ τῆς προσθήκης νέας Δυνάμεως ἐπιβούλου τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας της ἐν τῇ ἀπογνώσει ἐζήτησε νὰ ἐξουδετερώσῃ διὰ τοῦ κινδύνου τὸν κίνδυνον στραφεῖσα πρὸς τὴν Ῥωσίαν, τὴν μόνην Δύναμιν, ἣτις ἠδύνατο νὰ ἀντιροπῆσῃ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς φιλοδόξους βλέψεις τῆς Αὐστρίας ἐν τῇ ἐγγυὲς Ἀνατολῇ. δ) Διαψευσθεῖς ὁ Ναπολέων ὁ Γ' εἰς τὰς ἐλπίδας του περὶ παραχωρήσεως ὑπὸ τῆς Πρωσίας παραρρηνίων τινῶν ἐπαρχιῶν εἰς ἀντάλλαγμα τῆς τηρηθείσης οὐδετερότητος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ θορυβηθεῖς ἐκ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς στρατιωτικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἡγουμένου τῆς νέας ὁμοσπονδίας τῶν γερμανικῶν κρατῶν κράτους παρεσκευάζετο πρὸς ἀναζήτησιν ἀντισταθμίσματος εἰς βᾶρος τοῦ Βελγίου ἢ τοῦ Λουξεμβούργου, ἢ πρὸς πόλεμον κατὰ τῆς Πρωσίας, ὅστις ἐπραγματοποιήθη ὀλίγα ἔτη βραδύτερον.

Τὰς εὐνοϊκὰς ταύτας περιστάσεις ἀπὸ διεθνοῦς ἀπόψεως ἐξεμεταλλεύθησαν οἱ διαψευσθέντες εἰς τὰς ἐλπίδας των Κρητες περὶ ἐκτελέσεως ὑπὸ τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως τῶν ὑπεσχημένων μεταρρυθμίσεων ἐν τῷ πνεύματι τοῦ χάριτος τοῦ Γκιουλ - Χανὲ τοῦ ἔτους 1839 καὶ τοῦ χάτι χουμαγιούν τοῦ ἔτους 1856. Συνελθόντες εἰς γενικὴν συνέλευσιν ἐν Μπροσνέρῳ τῆς ἐπαρχίας Ἀποκορώνου περὶ τὸ τέλος Αὐγούστου 1866 προεκήρυξαν τὴν ἔνωσιν τῆς νήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνέθεσαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς των «εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, εἰς τὴν κραταιὰν μεσολάβησιν τῶν προστατίδων καὶ ἐγγυητριῶν τῆς Ἑλλάδος Δυνάμεων καὶ εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Ὑψίστου».

Ἐκ τῶν τριῶν Δυνάμεων, αἵτινες ἐνδιεφέρθησαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Κρήτης καὶ εἶναι κατὰ σύμπτωσιν αἱ προστατίδες καὶ ἐγγυητρικαὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ἡ Ῥωσία ἐδείχθη εὐμενῆς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Κρητῶν καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς κατὰ λόγον τῶν εἰδικῶν σχέσεων καὶ συμφερόντων της, ἐκ τῶν τριῶν ἄλλων Δυνάμεων τῆς ἐπο-

χῆς ἢ μὲν Αὐστρία καὶ ἡ Πρωσία ἦσαν ἐξηντλημένοι καὶ ἀπησχολημένοι ἐσωτερικῶς ἐκ τοῦ προσφάτου πολέμου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντων ζητημάτων, ἡ δὲ Ἰταλία δὲν εἶχεν ἀποκτήσει ἀκόμη ἐπαρκῆ διεθνῆς κῦρος.

Εἶχε τερματισθῆ προσφάτως ὁ κριμαϊκὸς πόλεμος διὰ τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων τῆς 18)30 Μαρτίου 1856, ἣτις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν προσωρινὴν χρεοκοπίαν τοῦ προγράμματος τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς τῆς Ῥωσίας, τῆς διεξόδου τῆς εἰς ἀνοικτὴν καὶ θερμὴν θάλασσαν εἴτε διὰ τῶν παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν στενῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, εἴτε διὰ τῶν ὁρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἀλεξανδρέττας, τῆς Ἀλεξανδρείας τῆς κατ' Ἰσὸν τῶν ἀρχαίων. Ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἀπεμακρύνθη, ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Βόσπορον, ἐφ' ὅσον ἡ μαύρη θάλασσα ἐκηρύχθη οὐδετέρᾳ στρατιωτικῶς, δὲν ἐπετρέπετο δηλ. εἰς τὰ παράκτια κράτη νὰ διατηροῦν ναυστάθμους καὶ πολεμικὰ πλοῖα, αἱ δὲ παραδουνάβιοι ἡγεμονίαι καὶ ἡ Σερβία, ἡμιανεξάρτητα κράτη ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου, ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ὑπογραψάντων τὴν συνθήκην τῶν Παρισίων ἑπτὰ κρατῶν, τὸ ἔδαφός των δηλ. θὰ ἐθεωρεῖτο τρόπον τινὰ οὐδέτερον στρατιωτικῶς, ἐνῶ μέχρι τοῦδε διετέλουν ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν προστασίαν τῆς Ῥωσίας. Ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ ἀπεμακρύνθη τοῦ ὑψιπέδου τῆς Ἀρμενίας, ἐφ' ὅσον ὑπεχρεώθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Τουρκίαν τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καταληφθέντα φρούρια τοῦ Κάρς, τοῦ Ἀρδαχάν καὶ τοῦ Βιαγιαζίτ, ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν πύλην τῆς Ἀρμενίας. Τρόπον τινὰ ὁμως πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ζημιῶν ἐκ τῆς προσωρινῆς χρεοκοπίας τοῦ προγράμματος τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς τῆς Ῥωσίας κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἥττης κατὰ τὸν κριμαϊκὸν πόλεμον καὶ τῶν ἐπιβληθέντων περιορισμῶν ὑπὸ τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων κατ' ἀντιανάκλασιν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ κινήσεως τοῦ πανσλαβισμοῦ, ἣτις κατ' οὐσίαν εἶναι συνέχεια ἄλλης κινήσεως χρονολογουμένης ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, τῆς κινήσεως τῶν σλαβοφίλων. Κατὰ τὸ πρόγραμμα δὲ τοῦ πανσλαβισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν πληρεστέραν περιγραφὴν μᾶς παρέχει ὁ ῥῶσος Danilewsky ἐν τῷ ἐκδοθέντι κατὰ τὸ ἔτος 1871 βιβλίῳ του «ἡ Ῥωσία καὶ ἡ Εὐρώπη», ἡ Ῥωσία ἐν ὀνόματι τῆς φυλῆς κηρύσσεται ἀλληλέγγυος πρὸς τὰ σλαβικὰ κράτη τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τοὺς ἀλυτρώτους σλαβικοὺς λαοὺς τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς αὐστροουγγρικῆς μοναρχίας, τοὺς Σέρβους τοὺς Μαυροβουνίους, τοὺς Βουλγάρους, τοὺς Τσέχους, τοὺς Πολωνοὺς, τοὺς Κροάτας, τοὺς Σλοβένους καὶ τοὺς Σλοβάκους, τοὺς ὁποίους διατηροῦντας τὴν αὐτοτέλειαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν των ζητεῖ νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὡς ἡ μεγάλη καὶ φιλόστοργος μήτηρ. Οἱ

ῥῶσοι πανσλαβισταὶ ἐζήτησαν νὰ προσδώσουν εἰς τὸ πρόγραμμά των ἔρεισμα ἰδεαλιστικὸν παριστάνοντες, ὅτι ἡ Ῥωσία, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιρροὴ διὰ τῆς προστασίας τῶν σλαβικῶν κρατῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τῶν ἀλυτρώτων σλαβικῶν λαῶν τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς αὐστροουγγρικῆς μοναρχίας θὰ ἐξετείνεται ἀπὸ τοῦ αἰγαίου πελάγους πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τῆς νοτιῆς γραμμῆς πρὸς δυσμὰς, ἣτις ἀναχωροῦσα ἀπὸ τῆς βαλτικῆς θαλάσσης καταλήγει εἰς τὴν ἀδριατικὴν θάλασσαν, δηλ. μέχρι τῆς καρδίας τῆς Εὐρώπης, ἦτο προωρισμένη νὰ ἐξυγιάνη καὶ νὰ μετοχετεύσῃ νέαν ζωὴν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκτεθειμένην εἰς τὸν ὄλεθρον τοῦ προτεσταντισμοῦ, τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ ἀναρχισμοῦ. Ὅπισθεν ὁμως τοῦ ἰδεαλιστικοῦ τούτου περικαλύμματος δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἀνακαλύψῃ τις ὤμὸν καὶ ἀσυγκάλυπτον τὸ ῥωσικὸν συμφέρον. Ἡ Ῥωσία κηρύσσεται ἀλληλέγγυος πρὸς τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν οἰκοῦντας σλαβικοὺς λαοὺς τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς αὐστροουγγρικῆς μοναρχίας, καθὼς καὶ πρὸς τὰ σλαβικὰ κράτη τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἵνα διὰ λοξοδρομίας διευκολύνῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ προγράμματος τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς τῆς, τῆς διεξόδου δηλ. εἰς τὸ αἰγαῖον πέλαγος καὶ τὴν μεσόγειον θάλασσαν διὰ τῶν παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν στενῶν ἢ διὰ τῶν ὁρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἀλεξανδρέττας, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπ' εὐθείας καὶ κατὰ μέτωπον πραγματοποίησις αὐτοῦ δὲν ἦτο δυνατὴ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἕνεκα τῶν ἐπιβληθέντων περιορισμῶν ὑπὸ τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων.

Πράγματι οἱ ῥῶσοι πανσλαβισταὶ καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐπηρεαζομένη ῥωσικὴ κυβέρνησις ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των, ὅπως ἐπανορθωθοῦν αἱ ζημίαι ἐκ τῆς προσωρινῆς χρεοκοπίας τοῦ προγράμματος τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς τῆς Ῥωσίας, ἐζήτησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν ἐν τῷ πνεύματι καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ πανσλαβιστικοῦ προγράμματος τὴν εὐκαιρίαν, ἣτις παρείχεται ἐκ τῆς κρητικῆς ἐπαναστάσεως. Θὰ ὑπεστηρίζετο ἡ ἔνωσις τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησε πάντοτε ἡ Ῥωσία ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους πρωτοστατήσασα καὶ ὑπερμαχήσασα ὑπὲρ τῆς ἐδαφικῆς ἐπεκτάσεως αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ τῆς προσθήκης ἐδαφῶν εὐρισκομένων μακρὰν τῆς σφαίρας τῶν σλαβικῶν συμφερόντων, ἐνῶ παραλλήλως θὰ ὑπεκινούνητο εἰς ἐξέγερσιν κατὰ τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας οἱ ἀλύτρωτοι σλαβικοὶ λαοὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου. Ἐὰν δὲ ἤθελε πραγματοποιηθῇ ἡ ἔνωσις τῆς νήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῆς ζημίας τῆς κατ' ἐξοχὴν ἀντιπάλου ἐν τῷ ἀνατολικῷ ζητήματι Δυνάμεως, τῆς Ἀγγλίας, ἣτις ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν διατήρησιν τῆς νήσου εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὁλονὲν παρακμαζούσης καὶ φθινούσης Τουρκίας χάριν τῆς προ-

στασίας τῆς θαλασσίας ὁδοῦ πρὸς τὰς Ἰνδίας, θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ ἐξασφαλισθοῦν εἰς ἀντάλλαγμα πλεονεκτήματα ἠθικῆς φύσεως ὑπὲρ τῶν ἀλυτρώτων σλαβικῶν λαῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ συγκεκριμένως ὑπὲρ πάντων ἢ εἰσαγωγή διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων προωρισμένων νὰ συντελέσουν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως αὐτῶν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου καὶ εἰδικῶς ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων ἢ ἴδρυσις ἀνεξαρτήτου ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Συνεδύαζον δηλ. οἱ ῥῶσοι πανσλαβισταὶ καὶ μετ' αὐτῶν ἢ ῥωσικὴ κυβέρνησις μετὰ τῆς ἐνώσεως τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τῶν ἀλυτρώτων σλαβικῶν λαῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ ἐμμέσως τῆς Ῥωσίας, ἐφ' ὅσον αἱ εἰσαχθησόμεναι διοικητικαὶ μεταρρυθμίσεις εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν κατοικουμένας εὐρωπαϊκὰς ἐπαρχίας τῆς Τουρκίας θὰ ἀπειλοῦν τὴν ἀπαρχὴν τῆς διοικητικῆς καὶ κατόπιν τῆς πολιτικῆς αὐτονομίας αὐτῶν, εἰδικώτερον δὲ ἢ ἴδρυσις ἀνεξαρτήτου ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας θὰ παρεῖχε τὸ μέσον πρὸς πύκνωσιν τῶν τάξεων τοῦ βουλγαρισμοῦ διὰ τῆς ἀναζητήσεως προσηλύτων τῆς νεαρᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἐμμέσως τῆς βουλγαρικῆς ἐθνικῆς ἰδέας μετὰ τῶν σλαβοφώνων κατοίκων τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης καὶ τοῦ βιλαετίου Κοσσυφοπεδίου.

Μόνη ὅμως ἡ διπλωματικὴ συνδρομὴ ἢ ἡ ἄσκησις πιέσεως ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τῆς Ῥωσίας δὲν ἦτο ἐπαρκὴς πρὸς λύσιν τοῦ κρητικοῦ ζητήματος. Ἦτο ἀπαραίτητος ἡ σύμπραξις ἰδίως τῶν δυτικῶν Δυνάμεων, τῶν ὁποίων αἱ διαθέσεις δὲν ἦσαν ἀπολύτως εὐμενεῖς.

Ἐφ' ὅσον ἡ Ἀγγλία δὲν εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἀκόμη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἢ τοῦλάχιστον εἰς τὴν Κύπρον, ἡ Γαλλία συνηγωνίζετο τὴν ἐπιρροὴν τῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον, ἡ Ῥωσία, παρὰ τὴν ἡττάν τῆς κατὰ τὸν κριμαϊκὸν πόλεμον καὶ τοὺς ἐπιβληθέντας περιορισμοὺς ὑπὸ τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων, δὲν εἶχε παραιτηθῆ τῆς πολιτικῆς τῆς διεξόδου εἰς τὸ αἰγαῖον πέλαγος καὶ τὴν μεσόγειον θάλασσαν διὰ τῶν παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν στενῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ διὰ τῶν ὁρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἀλεξανδρέττας, ἢ δὲ προστασία τοῦ περὶ τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν ἀγγλικοῦ ἀποικιακοῦ κράτους ἀπῆτει πλὴν τῆς κυριαρχίας τῶν θαλασσῶν καὶ τὴν ἐλευθέραν διάθεσιν τῆς ὁδοῦ πρὸς τὰς Ἰνδίας συνέφερε τὴν Ἀγγλίαν, ἵνα μὴ ὄρισμένα στρατηγικὰ σημεῖα παγκοσμίου σπουδαιότητος, τὰ παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν στενά, τὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας, τὸ Σουέζ, ἡ Κρήτη καὶ ἡ Κύπρος διατελοῦντα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ὀθωμανοῦ σουλτάνου καὶ δεσπόζοντα τῆς θαλασσίας

ὁδοῦ πρὸς τὰς Ἰνδίας, περιέλθουν εἰς τὰς χεῖρας ἄλλης Δυνάμεως, ἢ ὅποια περισσότερον ἄγρυπνος καὶ ἄδυσώπητος φρουρὸς τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων της παρὰ ἢ Τουρκία θὰ ἠδύνατο νὰ παρεμβάλῃ ἐμπόδια εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἰνδιῶν ἐπικοινωνίαν καὶ ἵνα μὴ δυσαρεστηθοῦν οἱ μωαμεθανοὶ ὑπήκοοι τοῦ περὶ τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν ἀποικιακοῦ κράτους της, οἱ ὅποιοι ἀνερχόμενοι εἰς 50 ἑκατ. περίπου ἀνεγνώριζον καὶ ἐτίμων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὀθωμανοῦ σουλτάνου τὸν θρησκευτικὸν ἀρχηγόν των, τὸν καλίφην. Ἡ ἄλλως ἢ Ἄγγλία ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἐμμεῖνη εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς της, τῆς διατηρήσεως δηλ. τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, τὸ ὅποῖον εἶχεν υἰοθετήσῃ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 18 αἰῶνος, ἐπὶ τοῦ Pitt τοῦ νεωτέρου καὶ ἔκτοτε εἶχεν ἀναγάγει εἰς δόγμα ἀμετάθετον τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς της ἀκριβῶς χάριν τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς προστασίας τῶν Ἰνδιῶν, αἱ ὅποια μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς Νέας Ἀγγλίας μεταβληθείσης εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἔνεκα τῆς γεωγραφικῆς θέσεως καὶ τοῦ πλούτου των ἀπειτέλεσαν τὴν πηγὴν τῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδυναμίας συγχρόνως τοῦ παγκοσμίου βρετανικοῦ κράτους.

Ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας ἂν καὶ ἢ ἀποδιδομένη εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρόθεσις περὶ καταλήψεως τῆς Κρήτης ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ἔτους 1866 δὲν ἀνταπεκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἢ τὸ πολὺ ἀνταπεκρίνεται πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν περιορισμένης μερίδος τῆς κοινῆς γνώμης καὶ εὐαρίθμων ἄγγλων πολιτικῶν, ἐν τούτοις εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν ἀπόσπασιν ἀπὸ τῆς ὅλον ἐφθινούσης καὶ καταρρεούσης ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας τῆς νήσου, ἣτις ἀπετέλει σπουδαῖον στήριγμα ἐν τῇ ἀνατολικῇ λεκάνῃ τῆς μεσογείου θαλάσσης καὶ κατὰ τὴν θαλασσίαν ὁδὸν πρὸς τὴν διανοιγομένην τότε διώρυγα τοῦ Σουέζ καὶ τὰς Ἰνδίας.

Ἐξ ἄλλου εἶναι ἀληθές, ὅτι ἢ ἀνατολικὴ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας ἀπὸ τῆς ἥττης τοῦ Ναπολέοντος ἀπομακρυνθεῖσα τῶν τολμηρῶν καὶ μεγαλεπήβολων σχεδίων του κατέτεινεν ἀπλῶς εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς ἀνατολικῆς λεκάνης τῆς μεσογείου θαλάσσης, ὡς περὶ τούτου μαρτυροῦν ἢ προσπάθεια πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐπιρροῆς της εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὸ νεαρὸν ἑλληνικὸν κράτος καὶ ἢ ἐγκατάστασις της εἰς τὸ Ἀλγέριον κατὰ τὸ ἔτος 1830 καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐκήδετο ὀλιγώτερον παρὰ ἢ Ἀγγλία τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἢ ὑπέρμετρος ἐνίσχυσις τῆς θέσεως τῆς Πρωσίας ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ ἔνεκα τῆς ἐδαφικῆς ἀξίσεώς της καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἡγεμονίας ἐν τῇ ὁμοσπονδίᾳ τῶν

βορείων γερμανικῶν κρατῶν κατόπιν τῆς εὐτυχοῦς ἐκβάσεως τοῦ αὐστροπρωσσοῦ πολέμου, ὡς καὶ ἡ ἄρνησίς της πρὸς παραχώρησιν εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς ἀντιστάθμισμα παραρρηνίων τινῶν ἐπαρχιῶν ἀπερρόφουν τὴν προσοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς κυβερνήσεως τῆς Γαλλίας. Ἦσθάνοντο, ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς Γαλλίας δὲν ἦτο ἔκτοτε ἀσφαλὲς καὶ προέβλεπον, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ περιήρχετο εἰς πόλεμον πρὸς τὴν νέαν Δύναμιν, ἣτις διεξεδίκει ὑπὲρ ἑαυτῆς πρωτεύουσαν θέσιν ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ. Ἡ μέριμνα δὲ αὕτη τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς κυβερνήσεως τῆς Γαλλίας ὑπὲρ τοῦ ἰδίου οἴκου ἐν Εὐρώπῃ, ὡς εἶναι φυσικόν, ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας καὶ ὑπεχρέωνεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀναζήτησιν παντὸς εἴδους συμβιβασμῶν τῆς ἀσφαλείας καὶ τοῦ γοήτρου της ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ καὶ τῆς προστασίας τῶν συμφερόντων της ἐν τῇ ἀνατολικῇ λεκάνῃ τῆς μεσογείου θαλάσσης.

Ἐν τῷ πνεύματι τῆς γενικωτέρας πολιτικῆς καὶ τῶν εἰδικῶν συμφερόντων τῶν τριῶν Δυνάμεων, αἵτινες ἐνδιεφέροντο κατ' ἐξοχὴν διὰ τὰς τύχας τῆς ἐγγύς Ἀνατολῆς, ἐρρυθμίσθη ἡ πολιτεία τῶν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν Κρητῶν καὶ τὴν προκήρυξιν τῆς ἐνώσεώς των μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος καὶ κατηυθύνθησαν κατόπιν αἱ μακρὰ καὶ ἐργώδεις διαπραγματεύσεις τῶν περὶ τῆς τύχης τῆς νήσου, καθ' ὃν χρόνον τὸ ἔδαφός της ἐβάπτετο ἀφθόνως μὲ τὸ αἷμα τῶν τέκνων της καὶ τῶν ἐκ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος ἐθελοντῶν, γυναῖκες δὲ καὶ παιδιά ἐπλανῶντο ἄστεγοι καὶ ἄσιτοι εἰς τὰ ὄρη, τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὁπὰς τῆς γῆς, ἢ ἐν πενίᾳ καὶ ἀθλιότητι ἐζήτουν ἄσυλον καὶ προστασίαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος. Αἱ δύο ὀλιγώτερον κηδόμεναι τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας Δυνάμεις, ἡ Ῥωσία καὶ ἡ Γαλλία, δὲν ἀπέστεργον τὴν ἐνωσιν τῆς νήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἢ τὴν παραχώρησιν εἰς αὐτὴν εὐρυτάτης αὐτονομίας ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ἢ μὲν Ῥωσία, ὅτι θὰ ἐξησφαλίζετο ἡ σύμπραξις τῆς Γαλλίας πρὸς προστασίαν τῶν συμφερόντων τῶν ἀλυτρώτων σλαβικῶν λαῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπαρχιῶν τῆς Τουρκίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν κατοικουμένην χώραν διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου, αἵτινες θὰ ἀπετέλουν τὴν ἀπαρχὴν τῆς πολιτικῆς χειραφετήσεως καὶ ἀνεξαρτησίας αὐτῶν, ἢ δὲ Γαλλία, ὅτι θὰ ἐξησφαλίζετο ἡ στρατιωτικὴ συνδρομὴ ἢ τοῦλάχιστον ἡ οὐδετερότης τῆς Ῥωσίας κατὰ τὴν προσπάθειάν της πρὸς ἀναζήτησιν ἀντισταθμίσματος ἐναντίον τῆς ὑπερμέτρου ἐνισχύσεως τῆς θέσεως τῆς Πρωσσίας ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ εἰς βάρος τοῦ Βελγίου ἢ τοῦ Λουξεμβούργου, ἢ εἰς ἐνδεχόμενον πόλεμον κατὰ τῆς Πρωσσίας. Ἡ δὲ κηδομένη τῆς

ἔδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἀναγαγοῦσα αὐτὴν εἰς δόγμα ἀπαρασάλευτον τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς τῆς κατὰ τὸν 19. αἰῶνα καὶ μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεώς της εἰς τὴν Αἴγυπτον Ἡγγλία ἐκ λόγων φιλανθρωπίας ἐνετόπιζε τὴν πρόνοιαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὑπὲρ τῆς νήσου ἀπλῶς εἰς τὴν εἰσαγωγὴν διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τὸν μετριασμόν τῶν πληρωνομένων φόρων ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου.

Ἐφ' ὅσον ὁμως αἱ μεταξὺ τῆς Ῥωσίας καὶ τῆς Γαλλίας διαπραγματεύσεις, αἵτινες ἀπεσκοποῦν εἰς τὴν ἀπομόνωσιν τῆς Ἡγγλίας, δὲν κατέληξαν εἰς πρακτικὸν ἀποτέλεσμα, διότι ἡ μὲν Ῥωσία δὲν ἤθελε νὰ δεσμεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν ἐνεργείας τῆς ἐν περιπτώσει πολέμου τῆς Γαλλίας κατὰ τῆς Πρωσσίας, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύναντο νὰ προέλθουν παντὸς εἴδους ἐπιπλοκαί, ἡ δὲ Γαλλία ἐδίσταζε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ἀλυτρώτων σλαβικῶν λαῶν κατοικουμένας εὐρωπαϊκὰς ἐπαρχίας τῆς Τουρκίας, αἵτινες θὰ κατέληγον ἐν τῷ προσεχεῖ μέλλοντι εἰς τὴν δημιουργίαν αὐτονόμων κρατῶν, δὲν ἦτο δύσκολον εἰς τὴν Ἡγγλίαν νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς ἀπόψεις τῆς.

Ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις περιφρουροῦσα τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἐδάφους τῆς αὐτοκρατορίας διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη κατὰ τὴν μακρὰν ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν τῆς χάρις εἰς τὴν κρατοῦσαν ἀσυμφωνίαν μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων μᾶλλον παρὰ εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὄπλων καὶ τὰς ὑφισταμένας διεθνεῖς συνθήκας δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀντιληφθῇ τὸ πραγματικὸν συμφέρον τῆς.

Κατ' εἰσῆγησιν τοῦ αὐτοπροσώπως κατελθόντος εἰς τὴν ἐπαναστατημένην νῆσον μεγάλου βεζίρου Ἀαλῆ πασᾶ διὰ διατάγματος τῆς 27 Δεκεμβρίου/10 Ἰανουαρίου 1868 συνήνεσεν εἰς τὰς ἀκολούθους παραχωρήσεις πρὸς τοὺς Κρητας, αἵτινες ἔκτοτε εἶναι γνωσταὶ εἰς τὴν διπλωματικὴν γλῶσσαν ὡς «ὁ ὀργανικὸς νόμος τῆς Κρήτης τοῦ ἔτους 1868» ἢ «ὁ νόμος τοῦ Ἀαλῆ πασᾶ τοῦ ἔτους 1868». Ὁ γενικὸς διοικητὴς τῆς νήσου ὀθωμανὸς θὰ συνήνου ἐφεξῆς μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἐξουσίαν, παρ' αὐτῷ δὲ θὰ ὑπῆρχον δύο ὑπαρχηγοί, ὁ εἰς χριστιανὸς καὶ ὁ ἄλλος μωαμεθανός. Ὁ διοικητὴς ἐκάστου τῶν πέντε νομῶν, εἰς οὓς διηρεῖτο ἡ νῆσος, θὰ ἦτο μωαμεθανός ἢ χριστιανός, θὰ ὑπῆρχε δὲ παρ' αὐτῷ ὑποδιοικητὴς χριστιανός, εἰάν ὁ διοικητὴς ἦτο μωαμεθανός καὶ μωαμεθανός, εἰάν ὁ διοικητὴς ἦτο χριστιανός. Αἶρετὰ μεικτὰ ἐκ χριστιανῶν καὶ μωαμεθανῶν συμβούλια θὰ παρήδρευον παρὰ τῷ γενικῷ διοικητῇ τῆς νήσου καὶ τοῖς διοικηταῖς τῶν πέντε νομῶν αὐτῆς. Γενικὴ συνέλευσις ἀποτελουμένη ἐκ τεσσάρων ἀντιπροσώπων ἕξ ἐκάστης τῶν 19 ἐπαρχιῶν καὶ τῶν τριῶν μεγαλυτέ-

ρων πόλεων τῆς νήσου, οἵτινες θὰ ἐξελέγοντο ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν γερόντων ἐκάστης ἐπαρχίας καὶ τῶν τριῶν μεγαλυτέρων πόλεων, θὰ συνήρχετο ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν Χανίοις πρὸς ἐξέτασιν τῶν γενικῆς φύσεως ζητημάτων. Νέοι φόροι δὲν θὰ ἐπεβάλλοντο, οἱ δὲ ὑφιστάμενοι ἔνδημοι φόροι ὠρίζοντο εἰς τοὺς φόρους τῆς δεκάτης ἐπὶ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τοῦ καπνοῦ, τοῦ οἴνου καὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, τὸν φόρον πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ τὰ τέλη τῶν ὠνίων.

Ὁ ὄργανικὸς νόμος τῆς Κρήτης τοῦ ἔτους 1868 οὐδέποτε κατ' οὐσίαν ἐφαρμοσθεὶς ἐν τῇ νήσῳ οἶονεὶ πρὸς χλευασμὸν τοῦ χυθέντος ἀφθόνου αἵματος καὶ τῆς ἰδιοτελοῦς προνοίας τῶν Δυνάμεων πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν χριστιανῶν κατοίκων αὐτῆς ἐχρησίμευσε τοῦλάχιστον τὸ πρότυπον τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 23 καὶ 60 τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, διὰ τῶν ὁποίων προεβλέπετο ἡ εἰσαγωγὴ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὰς ὑπὸ χριστιανῶν κατοικουμένας εὐρωπαϊκὰς ἐπαρχίας τῆς Τουρκίας.

Εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Κρητῶν καὶ τῆς προκηρύξεως τῆς ἐνώσεώς των μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1866 καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν ἐνθάρρουνσιν ὑπὸ τῆς Ῥωσίας τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς κρητικῆς ἐπαναστάσεως ὀφείλεται ἡ πρώτη συμμαχία τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του μετὰ ὁμόρου χριστιανικοῦ κράτους τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, περὶ τῆς ὁποίας θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ προσθέσω ὀλίγας λέξεις, διότι συνδέεται πρὸς τὴν Κρήτην κατὰ δύο διευθύνσεις, πρὸς τὴν ἐπαναστατημένην Κρήτην τοῦ ἔτους 1866 καὶ πρὸς τὴν Κρήτην κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐπιβραβεύσεως τῶν μακροχρονίων μόχθων καὶ θυσιῶν της, ὅποτε τὰς τύχας τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος διηύθυνε ἀντάξιον τῆς Κρήτης καὶ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεών της τέκνον καὶ ἐκ τῶν μεγαλοφρεστέρων καὶ ἱκανωτέρων συγχρόνων πολιτικῶν, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Ἐκ τῶν τριῶν ἐλληνικῶν κυβερνήσεων, αἵτινες διεχειρίσθησαν τὴν κρητικὴν ὑπόθεσιν κατὰ τὰ ἔτη 1866 - 1869, ἀντεμετώπισεν αὐτὴν μετὰ μεγαλυτέρου σθένους καὶ ἀποφασιστικότητος ἡ κυβέρνησις τοῦ Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου, εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχε διὰ πρώτην φορὰν ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὁ Χαρίλαος Τρικούπης.

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου ἀκολουθοῦσα τὴν ἀρχὴν, τὴν ὁποίαν διετύπωσεν οὗτος διατελῶν ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει διὰ τοῦ ἀπὸ 19)31 Αὐγούστου 1866 ὑπομνήματός του πρὸς τὸν βασιλέα «τὸ ἀποτελεσματικώτερον μέσον, ὅπως καταστήσωμεν ἐφεκτικωτέραν τὴν πολιτικὴν τῆς Τουρκίας, εἶναι νὰ περιαγάγωμεν αὐτὴν εἰς τὴν πε-

ποίθησιν, ὅτι ὁ πρὸς τὴν Ἑλλάδα πόλεμος συνεπάγεται ἀφεύκτως πόλεμον γενικώτερον καὶ ὅτι Ἑλλάς ὡς πρὸς τὴν ἄμυναν καὶ τὴν ἐπίθεσιν δὲν εἶναι μόνη της», ἐκτὸς τῆς φροντίδος της πρὸς συμπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν ἐξοπλισμῶν τῆς χώρας κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν, ἀνεζήτησε συμμαχούς δι' ἐνδεχόμενον πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, ὅστις ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος, ἐὰν οἱ Κρηῖτες θὰ ἐπέμενον εἰς τὴν ἀπόφασίν των περὶ ἐνώσεως τῆς νήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐξηκολούθει δὲ ἡ ἀποστολὴ ἐκ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἐθελοντῶν καὶ πολεμικοῦ ὕλικου.

Διὰ τοῦ Χαριλάου Τρικούπη ἐστράφη πρὸς τὴν Αἴγυπτον, τὰς παραδουναβίους ἡγεμονίας καὶ τὴν Σερβίαν, ἡμιανεξάρτητον ἀκόμη κράτος ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ ὀθωμανοῦ σουλτάνου. Περὶ τῆς τύχης τῶν διαπραγματεύσεων μετὰ τῆς αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως δὲν ἔχομεν μέχρι τῆς σήμερον ἀκριβεῖς πληροφορίες. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐναυάγησαν, διότι ἐξ ἀκριτομυθίας περιῆλθε τὸ πρᾶγμα εἰς γνῶσιν τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως. Ἐπίσης αἱ διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν παραδουναβίων ἡγεμονιῶν δὲν κατέληξαν εἰς πρακτικὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ κυβέρνησις του ἀνεγνώρισαν μὲν τὴν ἀνάγκην τῆς συμπήξεως βαλκανικῆς συμμαχίας, ἀπέφυγον ὅμως νὰ ἀναλάβουν ὠρισμένας ὑποχρεώσεις μὲ τὴν δικαιολογίαν, ὅτι ἔνεκα ἐσωτερικῶν περισπασμῶν δὲν ἐθεώρουν εὐθετον τὴν περίστασιν νὰ περιπλακοῦν εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας. Αἱ μετὰ τῆς Σερβίας ὅμως διαπραγματεύσεις διεξαχθεῖσαι κατ' ἀρχὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει κατέληξαν μετὰ μακρὰς καὶ ἐργώδεις προσπαθείας εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης συμμαχίας τῆς 14)26 Αὐγούστου 1867 ἐν τῇ παρὰ τὴν Βιέννην λουτροπόλει Voeslau ὑπὸ τοῦ σέρβου ὑφυπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης Petronievitch καὶ τοῦ ἑλληνοῦ πρεσβευτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐκ τῶν ἐμπίστων τοῦ Τρικούπη Πέτρου Ζάννου.

Ἐὰν παρίδωμεν τὰς διατάξεις τῆς συνθήκης, αἵτινες προβλέπουν, ὅτι τὰ δύο κράτη θὰ ἐντείνουν τὰς πολεμικὰς παρασκευὰς των, ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρατάξουν κατὰ Μάρτιον 1868 ἡ μὲν Ἑλλάς 30, ἡ δὲ Σερβία 60 χιλ. μαχητὰς καὶ καθορίζουν τὰς λεπτομερείας τῆς συμπράξεως τῶν δύο κρατῶν, ἐὰν πρὸ τοῦ Μαρτίου 1868 τὸ ἕτερον ἐξ αὐτῶν ἤθελε προσβληθῆ ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἄνευ προκλήσεως, ἐκ τῶν ὑπολοίπων διατάξεων τῆς συνθήκης εἶναι ἄξιαι ἰδιαιτέρας προσοχῆς αἱ ἀκόλουθοι, διότι μαρτυροῦν περὶ τῆς ὑφισταμένης ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν ἀνεξαρτήτων καὶ τῶν ἡμιανεξαρτήτων κρατῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τῶν ἀλυτρώτων χριστιανῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ προβλέπουν περὶ συνενώσεως εἰς ὁμοσπονδίαν τῶν ὑφισταμένων καὶ τῶν ἰδρυθησομένων χριστιανικῶν κρατῶν τῆς χερσονήσου τοῦ

Αἴμου χάριν τῆς διατηρήσεως τῶν κεκτημένων, ὡς ὠνειροπόλησεν αὐτὴν περὶ τὸ τέλος τοῦ 18. αἰῶνος ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος: Τὰ δύο συμβαλλόμενα κράτη θὰ ἐπεδίωκον ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ ὄχι μόνον τῶν ἰδίων ὁμοεθνῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ τῶν νήσων τοῦ αἰγαίου πελάγους καὶ τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀλυτρώτων χριστιανικῶν λαῶν, τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ἀλβανῶν (ἄρθρον 2). Ἐὰν ἔνεκα ἀνυπερβλήτων δυσχερειῶν θὰ ἦτο ἀδύνατος ἡ ὀλοσχερῆς πραγματοποίησης τοῦ σκοποῦ τῆς συμμαχίας, τὰ δύο συμβαλλόμενα κράτη ἐδικαιοῦντο νὰ καταθέσουν τὰ ὄπλα μόνον, εἰάν ἤθελον ἐξασφαλισθῆ εἰς μὲν τὴν Ἑλλάδα ἢ Ἡπειρος, ἢ Θεσσαλία καὶ ἢ Κρήτη. εἰς δὲ τὴν Σερβίαν ἢ Βοσνία καὶ ἢ Ἑρζεγοβίνη (ἄρθρον 4).—Κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ἡ συμμαχία τῶν δύο κρατῶν θὰ διατηρηθῆ ἀμετάβλητος καὶ θὰ ἀναλάβουν ἐκ νέου τὸν ἀγῶνα, εὐθὺς ὡς ἐπιτρέψουν τοῦτο αἱ περιστάσεις, ἵνα ἐπιδιώξουν τὴν ὀλοσχερῆ πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ τῆς συμμαχίας (ἄρθρον 5).—Ἐὰν τὰ προβλεπόμενα ἀποτελέσματα ἐκ τῆς συνθήκης συμμαχίας ἤθελον ἐπιτευχθῆ ἢ ὑπερακοντισθῆ, τὰ δύο συμβαλλόμενα κράτη ἐπεφυλάσσοντο νὰ συνάψουν εἰδικὴν συμφωνίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ καθορισμοῦ τῶν συνόρων των καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ ἔργου τῶν κοινῶν προσπαθειῶν των (ἄρθρον 6).—Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Σερβία θὰ σεβασθοῦν τὴν θέσιν τῶν ἄλλων χριστιανικῶν λαῶν — τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ἀλβανῶν — οἵτινες, ἀφ' οὗ λάβουν τὰ ὄπλα κατὰ τὸν ἀγῶνα, ἤθελον ἐκφράσει τὴν εὐχὴν εἶτε νὰ προσαρτηθοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Σερβίαν, εἶτε νὰ ἀποτελέσουν ἴδια κράτη ὑπὸ τύπον ὁμοσπονδιακόν. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Σερβία θὰ καθορίσουν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν νεοσυστάτων κρατῶν τὴν ὀριστικὴν μορφήν, τὴν ὁποίαν θὰ προσελάμβανεν ἡ ἰδρυθησομένη ὁμοσπονδία (ἄρθρον 7).—Τὰ δύο συμβαλλόμενα κράτη θὰ προσπαθήσουν νὰ καταστήσουν σεβαστὴν τὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ χριστιανικὴ Ἀνατολὴ ἀνήκει εἰς ἑαυτήν. Θὰ ἐναντιωθοῦν δὲ ἀπὸ κοινοῦ εἰς πάντα διαμελισμὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, δυνάμει τοῦ ὁποίου τμῆμα τοῦ ἐδάφους της θὰ περιήροχτο εἰς τὴν ἐξουσίαν ξένου κυριάρχου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον οὐδέτερον τῶν δύο κρατῶν θὰ συνάψῃ συμμαχίαν μετὰ ξένης Δυνάμεως, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσουν νὰ προσελκύσουν εἰς τὴν συμμαχίαν των τὰ χριστιανικὰ κράτη καὶ τοὺς ἀλυτρώτους χριστιανικοὺς λαοὺς τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἢ Σερβία τὸ Μαυροβούνιον καὶ τοὺς Βουλγάρους, ἢ δὲ Ἑλλὰς καὶ ἡ Σερβία ἀπὸ κοινοῦ τοὺς Ἀλβανοὺς καὶ τὴν Ῥουμανίαν (ἄρθρα 8, 11 καὶ 13).

Πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς συνθήκης συμμαχίας ὑπεγράφη ἐν Ἀθῆναις τῇ 16)28 Φεβρουαρίου 1868 στρατιωτικὴ συμφωνία καθορίζουσα

ἐν ταῖς λεπτομερείαις τὰ τῆς κοινῆς συμπράξεως τῶν στρατῶν τῶν δύο κρατῶν.

Ἐὰν ὁμως εἰς τὸν Χαρίλαον Τρικούπη δὲν ἐπέτρεψαν αἱ περιστάσεις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Κρήτης τοῦ ἔτους 1866 καὶ κατὰ τὴν μετέπειτα πολιτικὴν σταδιοδρομίαν του νὰ ἐφαρμόσῃ ἐν τῇ πράξει τὴν μετὰ τῆς Σερβίας συνθήκην-συμμαχίας τῆς 14)26 Αὐγούστου 1867, ἣτις ὑπῆρξε κυρίως τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του, εὐτυχέστερος ὑπῆρξεν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Τρικούπη, ἀλλὰ ὑπὸ ὅλως μεταβεβλημένας σχέσεις διεθνῶς καὶ εἰδικῶς ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου χωρήσας ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος δὲν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἐκ τῶν ἐπιμονωτέρων καὶ ἐνθουσιωδεστέρων πρωτεργατῶν τῆς συμμαχικῆς ἐνώσεως τῶν τεσσάρων χριστιανικῶν κρατῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου τοῦ ἔτους 1912, τὴν ὁποίαν κατέστησεν ἀναγκαίαν ἢ ὑπὸ τοῦ νεοτουρκικοῦ κομιτάτου «ἔνωσις - πρόοδος» ἐφαρμοσθεῖσα εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπικρατήσεώς του δι' ἐπαναστάσεως κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1908 καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος πολιτικὴ τῆς τουρκοποιήσεως τῶν μὴ μωαμεθανικῶν - τουρκικῶν ἐθνοτήτων τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ καὶ ἠτύχησε νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του πραγματοποιουμένην καὶ συντελοῦσαν εἰς τὸν διπλασιασμὸν τοῦ ἐδάφους τῶν τεσσάρων χριστιανικῶν κρατῶν διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑποδούλων ὁμοεθνῶν των κατὰ τὸν νικηφόρον πόλεμον ἐναντίον τῆς Τουρκίας τῶν ἐτῶν 1912 καὶ 1913. Καίτοι δὲ κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν συνδεουσῶν τὰ τέσσαρα χριστιανικὰ κράτη συνθηκῶν συμμαχιῶν δὲν προεβλέπετο ἡ διατήρησις τῆς συμμαχικῆς ἐνώσεως αὐτῶν μετὰ ἐνδεχόμενον πόλεμον, εἶχε τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν πρωτοβουλίαν νὰ εἰσηγηθῇ εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας ἀποφασιστικὰς νίκας τῶν συμμάχων στρατῶν τὴν συνένωσιν εἰς ὁμοσπονδίαν τῶν τεσσάρων νικηφόρων χριστιανικῶν κρατῶν, ἅτινα ἠϋξημένα ἐδαφικῶς διὰ τῆς διανομῆς τῆς κληρονομίας τῶν εὐρωπαϊκῶν κτήσεων τῆς Τουρκίας καὶ δυνάμενα νὰ παρατάξουν ἐν ἀνάγκῃ στρατὸν ἐξ ἑνὸς ἑκατ. περίπου, ἢ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ γερμανοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου τοῦ Β' νὰ ἀποτελέσουν «τὴν ἑβδόμην μεγάλην Δύναμιν» τοῦ εὐρωπαϊκοῦ συστήματος, ὡς κύριον μέλημα καὶ σκοπὸν θὰ εἶχον, πλὴν τῆς ἄρσεως τῶν ὑφισταμένων μεταξύ των οἰκονομικῶν φραγμῶν διὰ τῆς καθιερώσεως ἐνιαίου καὶ ἐπὶ ἴσους καὶ ὁμοίοις ὅροις δασμολογίου, νὰ ἐναντιωθοῦν ἀπὸ κοινοῦ κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς τῶν κεκτημένων, ἢ κατὰ πάσης προσπαθείας πρὸς ὑπαγωγὴν αὐτῶν ἐν τῷ συνόλῳ των ἢ ἐν μέρει ὑπὸ τὴν ξενικὴν πολιτικὴν ἢ οἰκονομικὴν δουλείαν ἢ κηδεμονίαν. Χάριν δὲ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ γενικωτέρου τούτου σκοποῦ δὲν ἐδίστασεν, ὑπὸ

τὴν προϋπόθεσιν τῆς διατηρήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν νήσων τοῦ αἰγαίου πελάγους καὶ τῆς Κρήτης, τῆς Ἠλείρου καὶ τῆς δυτικῆς καὶ τῆς κεντρικῆς Μακεδονίας μετὰ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Μοναστηρίου, νὰ προβῇ εἰς σημαντικὰς παραχωρήσεις πρὸς τὴν Βουλγαρίαν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ Θράκῃ ἀρκεσθεῖς εἰς στενὴν ἔδαφικὴν λωρίδα μετὰ τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου καὶ τοῦ στρουμονικοῦ κόλπου πρὸς νότον τῶν Σερρῶν καὶ τῆς Δράμας.

Ἡ προσπάθεια τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου πρὸς συνένωσιν τῶν νικηφόρων χριστιανικῶν κρατῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου εἰς ὁμοσπονδίαν κρατῶν ἐναυάγησε προσκρούσασα εἰς τὴν πλεονεξίαν καὶ τὴν ἀδιαλλαξίαν τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἠξίωσεν ἐκ τῆς διανομῆς τῆς κληρονομίας τῶν εὐρωπαϊκῶν κτήσεις τῆς Τουρκίας μοῖραν ἀδικαιολόγητον ἐκ τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν ἐθνολογικῶν δικαιμάτων της καὶ δυσανάλογον πρὸς τὴν συμβολὴν καὶ τὸ μέγεθος τῶν θυσιῶν της κατὰ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Τουρκίας καὶ διὰ τῆς ἐπιμονῆς της ὠδήγησεν εἰς τὸν νέον, τὸν ἀδελφοκτόνον πόλεμον τοῦ ἔτους 1913. Τὰ χριστιανικὰ ὅμως κράτη, τὰ ὑπεύθυνα καὶ τὰ μὴ ὑπεύθυνα τῆς ἀποτυχίας, ἐπλήρωσαν ἀκριβὰ καὶ ἐδικαίωσαν τὰς προβλέψεις τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ζῶντος καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, κατὰ τὸν πρῶτον καὶ κατὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, ὅποτε εὐρέθησαν διηρημένα καὶ ἐρίζοντα ἔρμαιον τῆς θελήσεως ἢ μᾶλλον τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

ΝΙΚ. ΒΛΑΧΟΣ